



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **J.P.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Oldřichem Voženílkem, advokátem se sídlem U Jiskry 114/1, 408 01 Rumburk, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě žalovaného ze dne 13. 7. 2015, č. j. 22312/15/5300-21444-711681,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 7. 2015, č. j. 22312/15/5300-21444-711681, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) - platebního výměru ze dne 24. 7. 2014, č. j. 1000603/14/2601-24802-507645. Předmětným platebním výměrem správce daně vyměřil žalobci na základě výsledků postupu k odstranění pochybností daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2013 ve výši 256 281 Kč.

Žalobce nejprve stručně zrekapituloval skutkový stav a zopakoval odvolací námitky. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se ve svém odůvodnění mýlí s argumentací uplatněnou žalobcem ve správním řízení. Podle žalobce je dále rozhodnutí nezákonné a protiústavní, neboť mu bylo vytýkáno, že v daňovém řízení neprokázal to, co mu bylo ovšem znemožněno prokázat. Žalobce navrhoval výslech svého advokáta JUDr. O.V. a D.V. (jednatele společnosti ■■■.), správní orgán dospěl *a priori* k závěru, že důkazy nejsou způsobilé pochybnosti vyvrátit a nárok na odpočet DPH za zdaňovací období doložit. Žalobce přitom osoby dostatečně identifikoval s tím, že by dokázaly odstranit veškeré možné

pochybnosti lépe než on a žalobce by byl jistě schopen vyřešit i problém případné zákonné povinnosti mlčenlivosti. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného i platební výměr správce daně zrušeny a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve odmítnul, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Podle něj splňuje veškeré požadavky uvedené v § 102 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, jakož i požadavky kladené na přezkoumatelnost správních rozhodnutí judikaturou správních soudů. Dále žalovaný uvedl, že žalobce měl dle § 92 odst. 6 daňového řádu povinnost upřesnit, které skutečnosti hodlá účastí navržených svědků - advokáta JUDr. O.V. a D.V., jednatele obchodní společnosti ■■■ - prokázat nebo vysvětlit. K tomu nedošlo ani po opakovaném vyzvání ze strany správce daně. Proto správce daně k výsledku navrhovaných osob nepřistoupil, což v souladu s § 92 odst. 6 daňového řádu řádně odůvodnil tím, že žalobce nesdělil, jaké skutečnosti mají být navrhovanými svědeckými výpověďmi prokázány. Žalovaný zdůraznil, že lze o neunesení důkazního břemene na straně daňového subjektu hovořit i v případě, že daňový subjekt sice na výzvu správce daně důkazní prostředky navrhne, nicméně správce daně po jejich provedení neshledá, že tyto prokazují subjektem tvrzené skutečnosti, nebo k jejich provedení vůbec nepřistoupí, uvede-li, proč navržený důkaz neprovedl. Správce daně i žalovaný se zabývali všemi provedenými důkazy, hodnotili jejich dopad do výsledku řízení a uvedli, proč důkaz navrženými výsledky svědků považují za nerozhodný. Podle žalovaného napadené rozhodnutí netrpí tvrzenou nezákonností a je přezkoumatelné. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl a žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Při něm žalobce poukázal na to, že po vydání výzvy ze strany správce daně nastala „papírová válka“ o tom, zda lze mít pochybnosti o správnosti údajů v podaném daňovém přiznání. Správce daně si podle žalobce spletl dva instituty podle daňového řádu, a to daňovou kontrolu a výzvu k odstranění pochybností, v níž pochybnosti o správnosti žalobcem tvrzených skutečností nespecifikoval. Žalobce zopakoval, že proto navrhoval provést výsledky právního zástupce žalobce a jednatele účetní společnosti, která zpracovávala daňové přiznání, ty však správce daně odmítl provést a argumentoval tím, že žalobce nepředložil žádné listiny. Podle žalobce mohl správce daně důkazy provést a teprve poté dospět k závěru, že tyto důkazy nic nepřinášejí. Jeho závěr o neunesení důkazního břemene za situace, kdy neumožnil dokazování navržené žalobcem, je absurdní. Pokud správce daně pouze uvedl, že má pochybnosti, tyto své pochybnosti ovšem nekonkretizoval, odpovídala tomu odpověď žalobce, který navrhoval výslech svědků, kteří by mohli rozptýlit jakékoliv pochybnosti správce daně. Pochybnost správce daně nemohla být podle názoru žalobce obecná, správce daně měl v takové situaci zahájit daňovou kontrolu. To by však musel žalobci jako daňovému subjektu nadělit procesní práva, což se mu patrně nehodilo. Následně žalobce uvedl, že předmětem řízení nejsou

nejasnosti ohledně unesení či neunesení důkazního břemene. Žalobce nepopřel, že daňový subjekt musí prokazovat skutečnosti tvrzené v daňovém přiznání. Zopakoval, že postup k odstranění pochybností k prověření údajů v daňovém přiznání použije správce daně tehdy, pokud má indicie, že bylo v daňovém přiznání něco uvedeno špatně a na základě toho dokáže identifikovat svoje konkrétní pochybnosti. Pokud takové indicie vedoucí ke konkrétním pochybnostem nemá, pak k prověření správnosti daňového přiznání zahájí daňovou kontrolu. Žalobce se s odkazem na skutečnosti uvedené ve výzvě správce daně ze dne 14. 5. 2013 a obsah odpovědi žalobce ze dne 3. 12. 2013 bránil tomu, že v údajích daňového přiznání nenastaly žádné výkyvy, daňové přiznání ohledně předmětného zdaňovacího období bylo podle přesvědčení žalobce v podstatě stejné jako předchozí. Protože se nedozvěděl, jaké konkrétní pochybnosti má správce daně, nemusel je proto vyvracet, nemá povinnost předkládat daňové doklady za všech okolností. Spor je dle žalobce o to, zda správce daně může daňovému subjektu předepisovat postup a důkazní prostředky, jimiž má unést důkazní břemeno. Spor nebyl o tom, zda žalobce důkazní břemeno unesl či nikoliv. Na to žalobce konstatoval, že netvrdí, že je nezákonný postup, kdy správce daně odmítne provést navržený důkaz, ale nezákonným je jeho závěr o neunesení důkazního břemene, pokud daňovému subjektu dokazování neumožní. Žalobce setrval na svém požadavku, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních daňového řízení a žalovanému uložil nahradit žalobci náklady řízení.

Na přednes žalobce reagoval žalovaný upozorněním, že žalobce vystoupil z rámce uplatněných žalobních bodů, pokud uvádí, že správce daně měl provést daňovou kontrolu. Předmětem žalobních bodů podle žalovaného bylo posouzení unesení důkazního břemene. Žalovaný se vyjádřil k přenosu důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně a zpět na daňový subjekt. Setrval na tom, že pokud žalobce navrhoval výslech dvou svědků, neupřesnil, co hodlá jejich výsledkem prokázat. Splnění důkazních povinností nelze na daňovém subjektu vynucovat. Podle judikatury správních soudů, pokud daňový subjekt navrhne provedení důkazních prostředků a správce daně neshledá potřebu takové důkazní prostředky provést a svůj závěr odůvodní, nelze takový postup považovat za nezákonný. Na podkladě správního spisu měl žalovaný obě rozhodnutí za zákonná a navrhoval žalobu zamítnout s tím, že náhradu nákladů řízení nepožaduje.

Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro posouzení žalobních bodů soud vycházel z následujících skutečností, které ověřil ve správním spisu předloženém žalovaným:

K prověření údajů uvedených žalobcem v daňovém přiznání k DPH za 1. čtvrtletí roku 2013, ve kterém žalobce vykázal nárok na odpočet DPH ve výši 249 255 Kč a vlastní daňovou povinnost ve výši 7 026 Kč, vydal správce daně dne 14. 5. 2013 výzvu k odstranění pochybností a zahájil tak u žalobce postup k odstranění pochybností. Žalobce reagoval žádostí o prodloužení lhůty stanovené ve výzvě, zároveň stížností a žádostí o upřesnění výzvy. Ve vyrozumění o výsledku šetření stížnosti proti postupu správce daně ze dne 4. 9. 2013 správce daně odmítl, že by při vydání shora uvedené výzvy porušil zákon, žalobci sdělil, že k odstranění svých pochybností nepředpokládal rozsáhlejší dokazování s tím, že výčet důkazních prostředků ve výzvě označených, které musí mít daňový subjekt již v okamžiku sestavení daňového přiznání, je jen příkladný. Správce daně upřesnil, že k vyjádření

pochybností ho vedla nízká daňová povinnost ve srovnání s vykazovanou výší daně na výstupu, sledovaná dlouhodobě, což vyvolává pochybnosti o ekonomické činnosti žalobce. Ani žalovaný, který písemně vyrozuměl žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti na postup správce daně dne 13. 11. 2013, neshledal v postupu správce daně při vydání výzvy pochybení.

V podání ze dne 9. 12. 2013 žalobce uvedl, že veškeré údaje v daňovém přiznání jsou správné, a podal návrh na provedení důkazů výsledkem svého advokáta JUDr. Oldřicha Voženílka a jednatele obchodní společnosti Účetnictví plus s. r. o. Daniela Vyčítala a u těchto osob uvedl jejich adresy.

Správce daně výzvou ze dne 23. 11. 2014 žalobce vyzval k doplnění údajů o těchto osobách, a to data narození z důvodu jejich jasné identifikace pro předvolání. Současně po žalobci požadoval, aby uvedl, které skutečnosti mají označené osoby prokázat či vysvětlit, případně aby žalobce uvedl jiný důvod účasti těchto osob na řízení. Dále byl žalobce vyzván k předložení listinných důkazních prostředků a doložení toho, že zbavuje svého advokáta JUDr. Oldřicha Voženílka povinnosti mlčenlivosti.

Žalobce správci daně oponoval ve sdělení ze dne 26. 2. 2014 tím, že osoby k provedení výsledku identifikoval dostatečně a že mu správce daně nemá předepisovat, jakým typem důkazních prostředků má svoji důkazní povinnost plnit.

V reakci na tuto odpověď vydal správce daně dne 13. 3. 2014 další výzvu k prokázání skutečností, ve které objasňoval, proč žalobce vyzýval a co je vše potřeba, aby svým zákonným povinností ve vztahu k prokázání nároku na odpočet DPH dostál. V této výzvě správce daně zejména upozorňoval na zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), s tím, že daňový subjekt prokazuje nárok na odpočet daňovými doklady, které je povinen mít, neboť prokazování nároku na odpočet je primárně dokladovou záležitostí. Dále správce daně po žalobci opětovně požadoval, aby upřesnil, jaké relevantní skutečnosti v souvislosti s předmětem řízení mají být navrženými svědeckými výpověďmi prokázány. Proti výzvě podal žalobce stížnost, která byla správcem daně prošetřena a nebyla shledána důvodnou, o čemž byl žalobce vyrozuměn sdělením ze dne 9. 5. 2014.

Následně byl žalobce seznámen s výsledky postupu k odstranění pochybností, které byly zachyceny v úředním záznamu ze dne 3. 6. 2014. Na ten žalobce reagoval návrhem na pokračování v dokazování a znovu požadoval vyslechnout původně navržené svědky. Správce daně neshledal důvod důkaznímu návrhu vyhovět a vydal platební výměr, kterým žalobci vyměřil vlastní daňovou povinnost k DPH za 1. čtvrtletí roku 2013 ve výši 249 255 Kč z důvodu neuznání nároku na odpočet DPH. Odvolání proti uvedenému platebnímu výměru zamítl žalovaný shora označeným napadeným rozhodnutím.

Nejprve se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno přezkumu soudu z hlediska uplatněných námitek, k nepřezkoumatelnosti správního

rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta správní rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, dále ta která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Dále jsou považována za nepřezkoumatelná správní rozhodnutí, pokud z jejich odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, či z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení, potažmo odvolatele, a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.

V souzeném případě dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a odpovídá požadavkům, které na rozhodnutí vydané v daňovém řízení klade ustanovení § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu. Z rozhodnutí žalovaného je seznatelné, jak bylo ve věci rozhodnuto, výrok je určitý a koresponduje mu odůvodnění rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, jaké skutkové okolnosti vzal žalovaný za rozhodné a na základě čeho. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí podrobně vysvětlil a rozebral jednotlivá ustanovení daňového řádu a také hmotněprávní ustanovení zákona o DPH, jež měl za podstatná pro posouzení zákonnosti napadaného platebního výměru a vypořádání se s uplatněnými odvolacími námitkami. Z odůvodnění rozhodnutí lze zjistit, jak se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce vypořádal a na základě jakých skutkových a právních důvodů je považoval za liché, mylné, vyvrácené, plně v intencích závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 Afs 10/2011-92 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Namítal-li žalobce, že se odůvodnění mýlí s uplatněnými odvolacími argumenty, uplatnil námitku v obecné rovině, aniž by upřesnil, jaké odvolací námitky považuje za nedostatečně vypořádané.

Přestože ústní vyjádření žalobce v průběhu jednání před soudem vyznělo odlišně, podstatou žaloby byla výslovně uplatněná stručná námitka nesprávné interpretace procesních ustanovení daňového řádu o dokazování, jež podle žalobce vedla k absurdnímu závěru o neunesení důkazního břemene za situace, kdy správce daně žalobcem navrženým důkazním návrhům nevyhověl.

Uplatněnou námitku soud neshledal důvodnou a zcela se ztotožnil se závěry, které žalovaný prezentoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Toto odůvodnění považuje soud za vyčerpávající, neboť žalovaný žalobci přiblížil veškerou právní úpravu, která je z pohledu prokázání oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet DPH podstatná, a proto si na toto odůvodnění napadeného rozhodnutí dovolí odkázat.

Ve stručnosti pak soud připomíná, že důkazní břemeno ohledně prokázání nároku na odpočet DPH ve výši, kterou žalobce uplatnil v podaném daňovém přiznání za 1. čtvrtletí roku 2013, plně leželo na žalobci, jež byl opakovaně v průběhu zahájeného postupu k odstranění pochybností ve smyslu § 89 daňového řádu k jeho prokázání vyzýván. Správce daně žalobce vyzval k předložení relevantních důkazních prostředků ve vztahu k nároku na odpočet daně v deklarované výši, když žalobce opakovaně upozornil na to, že ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o DPH je prokazování splnění zákonných podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně primárně dokladovou záležitostí, neboť žalobce musí mít daňový doklad. Žalobce přesto reagoval pouze návrhem provést svědecké výpovědi svého advokáta JUDr. Oldřicha Voženílka a Daniela Vyčítala, jednatele obchodní společnosti Účetnictví plus, s. r. o. V souladu § 92 odst. 6 daňového řádu, podle něhož *navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti*, byl žalobce za dané situace povinen sdělit správci daně nejen potřebné údaje o této třetí osobě, ale také informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí těchto třetích osob prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod jejich účasti na řízení. Správce daně v průběhu postupu k odstranění pochybností osvětlil žalobci, že nebyly předloženy důkazní prostředky, které by odstranily jeho pochybnosti ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně, přičemž předtím jasně popsal, jaké skutečnosti se mu jeví jako pochybné a sporné, tj. že má pochybnosti o výši uplatněného nároku na odpočet daně a proč, a co má na základě relevantních zákonných ustanovení zákona o DPH (zejména s ohledem na znění § 73 odst. 1 zákona o DPH) za potřebné z hlediska unesení důkazního břemene ze strany žalobce. Žalobce opakovaně reagoval obecným návrhem svědeckých výpovědí, aniž na výzvy správce daně v intencích § 92 odst. 6 daňového řádu sdělil, k jakým skutečnostem konkrétně se mají označení svědci vyjádřit, jaké skutečnosti rozhodné z hlediska prokázání nároku na odpočet daně mají jejich svědecké výpovědi prokázat, ve vztahu k jakým zdanitelným plněním a ekonomickým činnostem žalobce. Ve shodě se správcem daně i žalovaným nepovažuje soud vyjádření žalobce, že tyto osoby se mohou k výzvám správce daně vyjádřit lépe než žalobce, za dostatečné.

Nebylo proto porušením zásady volného hodnocení důkazů a porušením rozložení důkazního břemene dle § 92 a násl. daňového řádu, pokud správce daně nevyhověl důkazním návrhům žalobce. Podle § 92 odst. 6 věta poslední daňového řádu ve vztahu k návrhu daňového subjektu na účast třetích osob v řízení platí, že *není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu*. Správce daně postupoval v souladu s právě cit. ustanovením, neboť není povinen bez dalšího účast třetích osob v postavení svědků připustit a žalobci jasně sdělil důvody, proč jeho návrhům na provedení svědeckých výpovědí JUDr. Oldřicha Voženílka a Daniela Vyčítala nevyhověl. Pokud správce daně dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem, přičemž dovodil, že navržené důkazy nemají vypovídací hodnotu, neboť žalobce v souladu s § 92 odst. 6 daňového řádu neupřesnil, jaké rozhodné skutečnosti ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet mají být svědeckými výpověďmi prokázány, postupoval v souladu se zákonem. Soud přitom zdůrazňuje, že závěr o neunesení důkazního břemene se neopíral jen o to, že žalobce neupřesnil, k prokázání jakých skutečností mají jím označení svědci vypovídat, ale zejména o to, že žalobce k výzvě správce daně nepředložil žádné daňové doklady, jimiž se v souladu s § 73 odst. 1 zákona o DPH dokládá splnění zákonných podmínek pro uplatnění nároku

na odpočet daně. Lze tedy uzavřít s tím, že napadené rozhodnutí není z hlediska uplatněných žalobních námitek nezákonné či dokonce protiústavní.

Zpochybňoval-li žalobce teprve v průběhu ústního jednání soudu procesní postup správce daně v souvislosti s vydáním výzvy k odstranění jeho pochybností o správnosti uplatněného odpočtu daně, jednalo se o nepřipustné rozšíření žaloby o další námitky po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Žalobce měl sice za to, že se jedná pouze o doplnění argumentace uplatněné již v žalobě, soud ovšem ve shodě se žalovaným toto jeho přesvědčení nesdílí. Zatímco včas uplatněné žalobní námitky se výslovně týkaly výkladu ustanovení daňového řádu o dokazování, mezi které lze zařadit ustanovení § 92 až 96 daňového řádu, z důvodu neprovedení žalobcem navržených svědeckých výpovědí, při ústním jednání žalobce zpochybňoval ve své podstatě zákonnost zahájení postupu k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu, když podle něj bylo na místě zahájit daňovou kontrolu. Výtkami žalobce vůči obsahu výzvy, proti nezahájení daňové kontroly, i tvrzením žalobce, že nebyl povinen správci daně předkládat listinné důkazy, se proto soud nemohl zabývat.

Ze shora uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzené věci byl úspěšný žalovaný, ten náhradu nákladů nakonec neuplatňoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti správního orgánu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Liberci dne 20. ledna 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu